

Річечка

Дмитро Герасимчук

Нижче нашого городу, де кінчається кукурудза, тече річечка. Все в ній справжнє: русло, береги, лози з обох боків, чиста вода. Мене, малого, зовсім не дивує, що у воді живе риба.

Рибу ловить мій друг кіт Пчих.

Друг другом, але відганяю його від риби. Може, тому ніколи й не бачив, щоб він піймав хоч би одну рибчину.

Я інколи ловлю. Роздивляюся сріблясте тільце під світлом дня чи навіть самого сонця. Воно дуже світиться і дуже тіпається, навіть руку дряпає. Кидаю тоді назад рибку у воду. Їй там, певна річ, ліпше, ніж у моїй руці.

Не знаю, чому саме, та якось надумую погуляти разом з водою її дорогою.

Вода собі тече, а я собі ступаю.

Тепло. Під лозами голові прохолодно, а ногам м'яко ступати травною, навіть малим лопушинням, яке росте під великими лопухами.

Йдемо.

За село виходимо.

Кінчаються лози, прохолодки, лопухи, трава. Відчуваю: сумнішає річечка. Власне, бачу, як рибка, перевернувшись, чомусь втікає назад. Та й води меншає, меншає.

"Куди вона дівається?—лякаюся, але не зупиняюсь.— Хто краде воду?"

Нарешті бачу "злодія". То — піскова гора. Річечка списом втинається в неї і... пропадає.

Оббігаю гору. Але з протилежного її плеча моя річечка не витікає.

Сумно вертаю назад. Сум, правда, розвіюється, коли знову заходжу в лози. Бо весело дзюркотить річечка, бо бавиться у воді риба.

Доходжу до нашого городу.

На березі, як завжди, сидить кіт Пчих, зануривши у воду праву передню лапу. Смішно! Уявляю, як кіт настромлює на кігті черв'ячків і ними принаджує рибку...

Кіт дивується з мого сміху, хутенько виймає лапу й усім своїм байдужим виглядом наче каже мені: "Я, як і ти, друже, просто милуюся природою!" Мене розбирає сміх, хочеться спитати Пчиха: "Черв'ячків що, рибка поз'їдала"

Не питаю, бо тут береться думка (як думки можуть так швидко з'являтися і зникати?..): бачив, де кінчається моя річечка, але цікаво, де саме вона починається?

Пчих здивовано пчихає, коли бачить, що я, не звертаючи на нього уваги, ступаю далі лозами.

"М-р-р, м-р-р,— мабуть, думає собі кіт,— тут щось не гак, ану, подамся собі також за другом..."

Підходимо до межі городу.

"Як же це так? — картаю себе.— Чому раніше не підходив до межі? Ось же з дупла

старезної верби, яка аж прилягла над яром, над лопухами, випускається на світ ясний моя річечка!" Інша думка мучить: "Починається. Але ж і кінчається у піску".

Розмірковувати заважає Пчих. Він стрімголов кидається до води. В чому справа?

Аж то зграя веселих рибок припливає до дупла. Всьорбає свіженької води і танцює! Шалено так!

"Стривай, стривай,— так же шалено працює думка,— рибки не просто витанцьовують... Вони, очевидно, щось хочуть мені сказати..."

З-за вербового листу зблискує сонечко, і я думаю:

— Люди добрі! Моя річечка не кінчається у пісковій горі, ні! Вода там просто втікає під землю і, роблячи коло, знову з'являється у моєму городі з дупла старезної верби! Щоб жити під сонцем! Щоб жила у річечці вода! Щоб жили у воді рибки! І щоб жив там, як у дзеркалі, я та мій великий друг Пчих!